

[Gustav Pedersen.]

ånden i overensstemmelse med det, der var meningen med Marshallhjælpen. Jeg vil gerne have lov til at understrege, at det jo ikke var hensigten med Marshallhjælpen blot at skaffe hårdt tiltrængt valuta i en vanskelig tid, men nok så meget at få opbygget et produktionsapparat, der skal gøre det muligt for os at skaffe den fornødne udenlandske valuta uden hjælp udefra, når der er gået en passende tid; derfor er det, som jeg sagde, i høj grad i overensstemmelse med lovens ånd, at vi igennem en del af disse midler opretter en investeringsfond, som kan klare de opgaver, der ligger i at skabe et bedre produktionsapparat, større eksportmuligheder og dermed mulighed for dels at skaffe fornøden beskæftigelse og dels at genoprette vor levefod, sådan som den var før krigen og med rettelser af de skavanker, der dengang klæbede sig ved.

Det, der da bliver spørgsmålet, er, om denne investeringsopgave kan klares uden direkte støtte ad lovgivningens vej, om erhvervene selv, når fornødne forsyninger er i orden, råstoffer, halvfabrikata m. v. er til rådighed, af deres egne midler kan klare den investering, som det er formålet at fremskaffe gennem Marshallhjælpen. Jeg vil gerne dertil sige, at det jo ikke er meningen med dette lovforslag at fratage erhvervene deres mulighed for at deltage i genopbygningen. En fond på 100 mill. kr., som der er tale om, er jo ikke et beløb, der ligger i nærheden af det, der skal investeres i de kommende år. Derfor må det stadigvæk forudsættes, at erhvervene er klar til selv at gå i gang med en række af de investeringsopgaver, der foreligger, og man har vel også nogen ret til at formode, at erhvervene påtager sig denne opgave og kan føre den igennem. Men enhver, der har haft med investeringsproblemer at gøre, ved jo, at der tid efter anden kommer rationaliseringskrav eller byggekrav af en sådan karakter, at det er vanskeligt at få dem finansieret, fordi tiden fremefter er for usikker. Det gælder ikke mindst, hvis man venter et prisfald eller frygter afsætningsvanskeligheder, at en iøvrigt hensigtsmæssig ændring i erhvervsproduktionen har vanskeligt ved at slå igennem. Det er denne del af genopbygningens opgaver, der er tale om at formidle med den fond, der her er tale om, og jeg vil som sagt gerne understrege, at det kun er en lille del af investeringen, der kan klares igennem denne fond, og at der er mere end rigelig plads for erhvervene selv til at udbygge, hvad der skal ud-

bygges, og investere de midler i genopbygningen, som der er.

Et andet spørgsmål, der kan rejses i denne forbindelse, er et problem, som jeg har set rejst enkelte steder i dagspressen, nemlig at der her foreligger et nyt attentat på erhvervsfriheden, altså et socialiseringsforslag, som man i visse kredse efterhånden synes at have pligt til at mistænke enhver form for statsstøtte for at være. Jeg vil i den anledning gøre opmærksom på, at det foreliggende lovforslag ikke principielt afviger fra så megen anden form for statsstøtte, der er givet erhvervene igennem årene. Det er i høj grad i slægt med de håndværkerlån med rationaliseringsformål, som har været ydet i mere end en menneskealder. Der har mig bekendt ikke hidtil været tale om, at det var et socialiseringsformål, der lå i ydelsen af sådanne håndværkerlån til fremskaffelse af motorer og til anden forbedring af driften.

Jeg kunne endvidere henvise til, at vi i vid udstrækning gennem tiderne, når det har været ønskeligt og påkrævet, har sørget for eksportkreditter, fordi der nu engang kan komme perioder, hvor en eksport er ønskelig, men hvor det ikke kan ventes, at de private erhvervsfolk vil være i stand til at bære hele risikoen. Jeg kunne også nævne, at der til landbruget gennem årene er ydet støtte på forskellig måde til opnåelse af bedre driftsresultater både for husdyravlens, for planteavlens og for mange andre områders vedkommende.

Det, der foreligger, er altså ikke principielt forskelligt fra det, der på mange andre områder ved tidligere lejligheder og under almindelig tilslutning fra alle partier har været gennemført som støtte til erhvervene.

Det særlige i denne sag skulle vel nærmest være beløbets størrelse, men når man tænker på, hvad staten for at få boligbyggeriet i gang ved adskillige lejligheder har måttet yde af støtte, skulle man heller ikke synes, at selve det beløb, der her er tale om, kunne være så frygtindgydende, eller at der skulle ligge et så hårdt brud med tidligere støtteforanstaltninger deri, at det skulle kunne give anledning til betænkelighed.

Endelig er der ængstelsen for, at man nu bryder den konsolideringslinie, der har været fulgt gennem en del år, og hvis formål har været at skabe mere harmoni mellem tilstedeværende pengemidler og forhåndenværende varebeholdninger eller produktionsmidler. Jeg tror, jeg kan sige — og her kan jeg henvise til de tal, som den højtærede finansminister har meddelt ved